

Rundt klosterhagen er det svalganger langs alle bygningene. Her er nok lagt steinheller eller fliser, slik at munkene kan gå tørrskodd og under tak mellom de forskjellige bygningene.

Foran Refektoriet i syd sier forfatterinnen at det er plassert vaskekummer. Midt i klosterhagen er anleggets brønn. Denne lukkede hagen bruker munkene til urtegård. Vi må huske at i den tid var ikke urter bare til for å krydre maten, men de fleste urtene ble dyrket for å brukes til legemidler. Munkene drev på med farmasi og medisin i humanitært arbeid, barmhjertighetsarbeide, blant de syke av befolkningen.

Klosterets kjøkkenhage ligger praktisk til utenfor dette anlegget, på kjøkkensiden. Kirkegården ligger nord og øst for kirken. Utenfor ligger ellers sykestuer, økonomibygninger, fjøs og stall. Aller ytterst er en sterk mur med en festningsaktig port.

Kan dere ikke se livet i Elgeseter Kloster for dere i fantasien? Her levde augustinermunker, mange var kommet fra land langt

112 syd i Europa. Her lødottesang og vesper. Herfra dro noen daglig

Små glimt fra en ridetur i Sylene

AV KARI WESSEL

Var det noen som foreslo Mallorca eller Grand Canari som ferietur? Jeg har et mye bedre forslag. Prøv en ridetur i Sylene sammen med Oddmund Dyrhaug og islandshestene hans. Det kan ikke beskrives — i alle fall ikke slik som det virkelig oppleves.

Å gjøre fjellet på hesteryggen er noe forskjellig fra å vandre i fjellet til fots. Misforstå meg endelig ikke. Jeg tok fotturen senere på sommeren i de samme trakter. Den ene måten å ferdes i fjellet på erstatter ikke den andre, men de utfyller hverandre på en måte. Når du går, må du se deg for hvor du setter foten. Når du rir, overlater du fotlaget til hesten og kan bare overgi deg til skuelysten.

Her må innrømmes at ridning gjennom tett krattskog krever en viss aktpågivenhet. Det ble temmelig tett enkelte steder på vegen til Essandheim. Hesten hadde en ubendig trang til å gni seg oppetter alle trestammer og kjøre hodet inn i krattet der hvor det var aller tettest, så jeg må tilstå at jeg forlot jungelen med noget revet skinn. Et godt råd: Forser aldri jungel barlegget. Det gjorde nemlig jeg.

En opplevelse for seg er den nære kontakten med et dyr. Disse islandshestene er både godmodige og behagelige å ri på. To av dem hadde føll, og disse ble selvfølgelig alles kjeledegger.

Turen startet fra Vektarstua og gikk et stykke langs vegen inntil Odmund fant ut at vi saktens ville mestre en smule terrengridning. Første dag gikk turen til Nedalshytta, og her tok vi da det nye innlandshavet i øyesyn — nærmest et sjokk for den som har gått her tidligere. Vi hadde jo hørt at den nye sjøen var stor, men noe så mektig Det er mulig at de som kommer hit for første gang, syns det er et praktfullt skue. Ja, dette var altså et lite sidesprang.

Den andre dagen red vi så i vekslende terreng (her var det altså jungelen ble forsert) ned til Essandheim hvor vi overnattet hos Anne

Et glimt fra rideturen i Sylene.

og Sigmund Brandfjell. Jeg gjestet dem også senere på sommeren, og like hyggelig er det hver gang.

Tredje dag gikk turen til Stor-Erikvollen hvor vi lå over en dag til hvile både for hest og rytter. Hestene hadde forresten hver kveld når de ble sluppet, en uimotståelig hjemlengsel, som resulterte i en intens hestejakt. De kom jo ikke så svært langt utstyrt som de var med hopphyller. Jeg må innrømme at det i grunnen satte en liten spennende spiss på tilværelsen å slenge bisselet over skulderen og kikke i myr og sand etter mulige spor av hover med og uten sko.

Fra Stor-Erikvollen gikk turen femte dag rett inn i fjellheimen, og nå var det vi virkelig følte oss i rene westernstil — opp bratte skråninger og ned til bekker og elver, som ble forsert støtt og sikkert. Og så rastene. Hestene som beitet rund oss avsalet, og kaffe-kjelen som putret over bålet. Snakk om at maten smakte. Rein som stirret nysgjerrig, for å legge i strak gallopp så snart vi nærmet oss, og en elgku som ble oppskremt fra et kjerr, og over oss en strålende, skyfri himmel. Overnatting på Nedalshytta.

Siste dag gikk så turen gjennom Skardøra i strålende vær ned til Vektarstua — til vegs ende.

Til slutt en takk til Odmund og dere andre som var med, for en uforglemmelig og minnerik tur.

Til medlemmene fra styret

Det kom inn 607 besvarelser på det spørreskjema som foreningen sendte ut ifjor, og dette vitner om en stor og positiv interesse for foreningen. Vi går ut fra at medlemmene gjerne vil vite hva besvarelsene forteller.

Det første spørsmål var: Er De fornøyd med våre betjente hytter? Vi kan notere enstemmighet om ja. Der var kun en håndfull merknader om vaskerom, dusj o.l.

Det neste spørsmål gjaldt kostholdet. Her var det også praktisk talt et enstemmig ja. Der var endel ønsker om øl på hyttene, og det vil styret se på.

Når det gjelder spørsmål om kafeteria var det et klart flertall for den gamle ordning, men $\frac{1}{3}$ av svarene gikk ut på at kafeteria kunne godtas. Der var et par forslag om å prøve på en enkelt hytte for å høste erfaring.

Årboka var praktisk alle fornøyd med. Det var 50 som ville ha 4 hefter pr. år, men de fleste ville ha årboka i tillegg.

Det var alminnelig tilfredshet med merkingen av rutene. De ønsker om forbedringer som fremkom vil ruteinspektørene ta seg av. Det var forbausende få forslag om nye ruter, men det kom dog ønsker om ruter i Kviknetraktene, fra Sylene sørover til Femundtraktene, fra Nordpå til Klæbu og flere ruter inn til Schulzhytta. Fosenhalvøya nevnes også av flere.

Der var svært mange som gjerne vil være foreningen behjelpelig og det er styret takknemlig for, men det er ikke lett å få slik innsats organisert i praksis. Styret er dog oppmerksom på saken.

Det fremgikk av besvarelsene at det er svært mange av medlemmene som fotograferer og vi er særlig interessert i fotos i sort og hvitt som kan brukes i årboka. Skal vi greie å lage en god år-